

I **SLAG**: Arild Andersen (tv) og Gary Burton. De to har kjent hverandre i årevis, men aldri spilt konsert sammen før i går. Det ble fullklaff. Foto: Lars Eivind Bones/Dagbladet

Glitrende mestermøte

Burton/Smith/Andersen/Riel i forrykende kvartettkonsert på Moldejazz.

TERJE MOSNES
tmo@dagbladet.no

MOLDE (Dagbladet): Konsertprogrammet på Moldejazz er tettere enn noensinne, og konserten med Gary Burton, Tommy Smith, Arild Andersen og Alex Riel var ikke bare godt, men lynende godt i gang da denne anmelder ankom heseblesende i det saksofonist Smith brakte «I hear a Rhapsody» inn for stø landing.

MOLDEJAZZ

- **Artist:** Gary Burton/Tommy

Da hadde konserten vart i om lag 25 minutter. Men de siste taktene, pluss det etterfølgende kroppsspråket og smilene på scenen, var nok til å fortelle at dette var en av de konsertene der finslipte ferdigheter, rutine, spilleglede og nerven ved å spille sammen for første gang var i ferd med å gå opp i en høyere enhet.

Smith/Arild Andersen/Alex Riel

- **Hvor:** Bjørnsonsalen
- **Tilskuere:** 750

USA, Skottland, Norge og Danmark skulle komme til å vise seg som en lykkelig musikalsk ad hoc-allianse i ytterligere 70 minutter. Etter joviale, muntre verbalintroer kom i tur og orden Frank Rosolinos «Blue Daniel», Keith Jarretts «In Your Quiet Place», Andersens «Commander Schmuck's Earflap Hat», en bearbeiding av den irske folketonen «Star of the County Down», Smiths Jemen-inspirerte «Tomorrow, tomorrow» og Carla Bleys djevlelske «Syndrome». Gode melodier, både for soli og improvisering, og ingen skal si at musikerne ikke grep anledningene.

Hva versjonene måtte mangle av samspilt presisjon - og det var neiggu ikke mye - ble mer enn oppveid av de virtuose enkeltbidragene fra fire musikere som virkelig skinte.

I hver sin klangverden og med ulike klangfarger opererte de, men likevel så omforent og i synk med hverandres der-og-da ideer at resultatet ble formidabel musikk. Riels robuste, drivende trommekjør, Andersens vekslinger mellom syngende soli og inspirerte support, Smiths store tone og melodikjære improvisasjoner og Burtons fire-klubbe-trolldom - det blir ikke stort bedre enn det var i går kveld.

Tanken på vei ut etter siste tone var dermed uunngåelig: For ei plate dette kunne blitt! For noen øyeblikk dette ville vært å eie!

Men ekkoet er ikke verst, det heller.